
a 16-os számú szoba

SOMOGYI SÁNDOR

A FALRÓL		
szóltunk	már	
a falról		vastag
sík	metszeteiről	a pont
	és	az egyenes
vonalon	száguldó	időről
mondtuk	élet mondtuk	
halál	mondtuk	fekete
mint	a	zöld
	mint	
a	zöld	harlequin
Z.	főterének	járdáin akitől
élete		szünetében
	mondom	
	ÉLETE	szünetében
műanyag-	virágot	vásárolsz
majd		
a		
sarkon		
barátod	rád	talál
s újból		elfeledtetek
	a	falról
beszélni		
a síkról	egyenesekről	pontokról
halmazok	törvényei	alatt
a 16-os	szoba	felé mentél
egy	szó	nélkül
is	de	buzgón
beszélve		
magaddal	nem	bizonyos
hogyminden	rendben	van
hogyminden		
hangot	beszédnek	veszel

észre sem	veszed	
	a falat	
	észre	sem veszed
a saroktól	sarokig	utca
	a sarok	mögött
új tér	e járdáin	zöld
ruhákat	vásárolsz	ahol
	ÉLETED	apró
de gvakori		szüneteiben
eladod	mű-	virágaidat
nekem		
aki	a	szavak
mögött	bújik	meg
	mint	a zöld
		gyászhuszár
újabb	zöld terheket	gördítve
felfelé	a	zöld dombon
a	zöld	nap
	felé	
zöldnek	hívnak	amikor
a	zöld	bőröm
	ÉN	és
vagyok		meztelen

szeretném		
ha legalább		
a	síkoknak	egyike
	lenne	hegy
kicsücsürödése		gömb

de

a fal egyformán vastag mindenki
verseiben mély
visszhangzás

a	síkról (fal)	már
a	falról (sík)	az égről
épülő	romokból	a szemedben
te	csak	amíg
kegyetlen	lépcsőkön	mész
	csak	örökké
vízszintes	irányban	örökké
forogva		
a	végtelen	körül
por	fogódkodik	a jövőre
(nincs	itt	már
„semmi)	sem	semmi”
a	már	a
még	még	mindig
elmosódott	képek	a

szivárvány- tehát a 16-os mintha más mondjuk	υορβάριου szoba nem nyelven rá MAGYARUL túlt la-tori bund hab mintha feledtünk térről	felé tudnánk beszélni csak vagy reina vi víz köd beszélni melyből most ŐT a szétszakított egyöntetősége utolsó poetica pett rai egész
voxyoáarul magál ú kszivár s a vízen között el- a	szakítottam mint az ars té- so- szavakból s az ég párhuzamos e sík és a falak egymásra az börtönét 16-os	ha két mennyezeted már úr szoba
ki- isten mint gondolom szét- mondatai mondom	a térbe amíg ezt csönd (térzene leszállás zúgnak a csákányai ingovány nem lépteikkel kapaszkodnak mondom hallgatod előadást mondjuk	szorított mind zenéjét és nélkül) fal
padlód merőlegesek ismered a a földszinten első bejárat semmisség hallgatod a kényszer- hogyan rombolóinak tavak (a tengerről az égbe az semmiről oszlopban millió testeddel tarisznyádban	csákányai ingovány vizein álmodva) a rá négy szavak halott bőr- találkozol ön-	magaddal

mondod	ÉLET	rikoltva
szökdécselve	szeleket	a fénybe
mezősegeidre		híva zöld
nélkül	legelő	zöld kerítések
között	a	marhák
várod	a	hajnalba
	hogyan	tükröt
meg-	lásd	magad
már	ÚJ	
		fal
már	ÚJ	
	ÉLETBEN	

de

ez	pedig	hang-
	és	szín-
vesztés	lélek-	törése
sötétben	értelmetlen	viszonyok
között	letérdelt	ősz
lefejezik	az	avarban
	a	vízen
	hab	köd
között	ég	között
	és fal	négy
a	(fal	zöld
színeben	benne	vagy
s a zöld	és	a
	négy	rokon
		szavak)
		szavak

poharak

	átkozottan	
	látod az éj	
	sebeit	tűvel
megöltek	mielőtt	még
forgácsból deszkát	tömörítesz:	
		testöltés
	előtt	

A TENGERRŐL

szóltunk	már	
a tengerről		
a tengernek	az	embernek
a	vér	kép
alakú	száradásban	szent
mocsarak	szent	halála
templom	mennyezetek	résein
	át	
az élet	fátyolán	dagadt
sebek	között	újból
	ég	között
újból	új	hang

ismert
unalmas

játékban

történt

átfúrtuk a falat

hosszú
széles
kockákat
(zöld
órákig
sárga

és
és
gördítünk
terheket)
napokig

mély
magas
előre

évekig
és kék

füvek
n.-edik

között a zöld
örök
kaszálás
történt

léte
után

hogyan

vége
e

jutott
születés
kell-

a falat-
átfúrni-
késeiben
esel
előtted

hogyan-
tudomány
megbotlasz
s új
sík

hátadra
már
végtelen
tenger

ingovány
melyek

tavak
egyetlen
az út
között

egybekelnek
hona
gyalogos
a gömb

hullámok
felszínén
óriás

síkban
mondom

reggel

ím
e

vége
végtelen
vajon

születésnek

esés-
a le-

e
és

vajon
a
föl

zúzódhatatlan
kő

szikrán
át-

át
fúrtuk a falat

és
a

falon

túl:

tenger
millió
jár
zene-
villám
tenger
reggel
unalom
a falon
a föld
ledől
a
izzásba

ősz
titkos

tenger
nincs
a tenger
a régi
túl
magmajában
minden
szoba
emeli

körtáncot

szóra
eső
éj
az új
szóból

úszva
fal

hangját kín

és röhej rázza	szét szét szét	ti zöld
a mélyben a sehol gémbics	madarak és halak a senki véreb után ugrál	a magasban a sehol repülünk-
vagy úszunk	e vagy egy helyben viharból	álunk-e
emelem fejemet	én életem	ember
mondom zöld	ÉLETEM	életek
életed hordágyon írott jelekkel előzni nem	reggele zöld sírom tilos adom	szünete zöld testemen a véletlent a bűnt
acél	színekben	senkinek
hab	halála szirmaid köd	éj között között
helyén csak torzíthatatlan	ég között a tenger fény való zöld	és fal félig születő remény
16-os a karsztos vérben	ki útra de nem fát ültetni	minden szobából vakon